

DISCURS PRONUNCIAT PER ROGER TORRENT EN L'ACTE DE PRESENTACIÓ DEL CANDIDAT D'ERC AL CORO EL 23 NOVEMBRE 2006

ARA, DEMÀ

A algú el pot sorprendre un acte de presentació com aquest. En primer lloc perquè aquesta serà la tercera vegada que tinc la satisfacció d'encapçalar la candidatura d'Esquerra i per tant, tinc l'experiència de vuit anys a l'ajuntament. I en segon lloc, pot sorprendre perquè jo sóc fill d'aquest poble i amb molts de vosaltres ens coneixem de sempre.

He nascut i crescut a Sarrià. I com vosaltres he estat, doncs, testimoni de la seva transformació en un tros de la seva història des dels inicis democràtics, fins avui. He estat, doncs, observador actiu dels canvis en el paisatge humà i el paisatge físic del nostre poble. Des de darrera el taulell de casa meva i a peu de carrer he viscut l'evolució de les persones. Dels meus veïns i veïnes, dels companys de generació i de les noves fornades. També dels que han anat arribant i instal·lant-se al nostre municipi. En conjunt, hem vist de com el poble s'anava fent gran i es transformava.

També en canviava la imatge. Vam aconseguir deixar de banda la grisor i la pudor que ens caracteritzava. Del Sarrià conegut per les olors i color dur de la indústria hem passat a un municipi que respira un altre ambient, que viu de manera diferent i sobretot, que té una altra qualitat. Entre tots hem estat capaços de canviar radicalment la cara que no ens era favorable, per un espai en el que és més fàcil viure.

No cal que sigui jo qui us parli de com hem transformat el poble. De com la reducció de l'activitat industrial, per un costat, i les millores a la Nacional II, de l'altre, van contribuir a estimular el creixement del municipi. Sarrià de Ter era cada vegada més atractiu per viure-hi. L'expansió urbanística va ser el clar reflex d'un municipi que reduint el pes de la indústria i de les infraestructures, aprofitava la seva proximitat amb Girona per créixer.

Així doncs, si els anys 80 van ser els de la consolidació municipal, la transformació urbana va ser el gran pas endavant dels anys noranta.

Avui també vivim en un moment clau. Perquè el poble no ha deixat de créixer. Tan és així que hem de pensar que un cop acabades les operacions pendents (Socs i Cobega) podem arribar als 7.000 habitants. Aquesta xifra, ens situa més

a prop de ser una ciutat petita que de continuar essent un poble. Un creixement com aquest comporta el risc de fer-nos perdre aquella identitat que hem anat salvaguardant. El que no es va consolidar amb la llei, és a dir, l'annexió a Girona, es pot donar amb el totxo. I no crec que a ningú, ni el darrer nouvingut, li pugui fer gràcia que ens convertim, a la curta, en una extremitat de Girona.

Volem tenir un perfil propi. I es per això que el repte més important que haurem d'afrontar la propera legislatura serà la defensa de la nostra identitat com a poble. I aquesta no és una expressió per quedar bé, sinó que té múltiples repercussions. Ser un poble significa moltes coses. Significa passejar pel carrer i saludar a tota la gent amb qui ens creuem, perquè la coneixem. Significa que els nens i nenes poden jugar tranquils o que els avis se senten atesos i protegits.

El poble, en definitiva, vol dir que la qualitat pesa més que la quantitat.

I preservar la nostra identitat s'ha de fer des de moltes vessants. La primera: l'urbanisme. Tots sabeu que les decisions a nivell urbanístic acaben repercutint en el perfil del municipi. El canvis tranquils i paulatins es poden assumir bé, les transformacions massa ràpides i massa brusques costen de pair. Parlava abans de les dues grans operacions que s'han fet recentment: Els Socs i La Cobega. Dos plans que convertiran dos espais industrials en nous terrenys residencials. I que a les postres, suposaran uns 2.000 sarrianencs i sarrianenques nous. Aquesta és la realitat que ens tocarà gestionar.

Durant els propers anys, haurem d'aconseguir que tota aquesta gent s'acabi fent dels nostres. Perquè com hem dit, ens hi juguem la identitat de poble. Hem insistit sempre que el creixement urbanístic i demogràfic accelerat és difícil de digerir. La nostra recepta era clara: redactar el nou Pla Urbanístic per decidir, entre tots, com quan i sobretot amb quina velocitat volíem créixer.

Amb tot, en el futur, els propers quatre, vuit anys, ens tocarà relligar totes aquestes noves construccions. El nou Ajuntament haurà de treballar amb molta precisió i detall per aconseguir un municipi ben travat. Fins ara hem hagut de fer front a les barreres que ens posaven els de fora. Ara haurem d'arremangar-nos per evitar que les nostres pròpies decisions no afectin la cohesió del poble i ens converteixin en una ciutat dormitori.

Així doncs, serà bàsic que entenem que totes les actuacions pensades i executades des de l'Ajuntament en aquest camp hauran d'anar encaminades a reforçar els nostres trets propis.

I en aquest sentit, podem parlar del paisatge perquè també forma part de la nostra personalitat. Quan es pensa en Sarrià, ens ve al cap una imatge urbana, però la veritat es que tenim espais naturals molt potents, que ens cal protegir. El riu, les rieres i els nostres boscos i perquè no, els horts urbans també expliquen part molt important de la nostra història. Són elements de gran riquesa que no ens podem deixar perdre. És més, hem d'aconseguir posar-la en valor perquè tots els veïns i veïnes en gaudim, com feien els nostres avis. Per això continuarem la lluita perquè els 8 carrils no ens malmetin més aquest

patrimoni. Però també treballarem per buscar formules per garantir-ne la seva protecció.

La identitat també té a veure amb el teixit econòmic. I el nostre, tradicionalment ha estat lligat a la indústria. Les fàbriques també han estat i són un patrimoni. Anys enrera la majoria dels veïns i veïnes del poble treballaven aquí mateix i per tant, gairebé feien tota la seva vida al nostre terme municipal. Ara, amb la pèrdua de pes de la indústria, aquesta situació s'inverteix i la majoria de sarrianencs i sarrianenques treballen fora. Aquest és un element que no ajuda a la integració.

Es per fer front a això que l'Ajuntament ha de disposar tots els instruments que té al seu abast per poder ajudar i donar impuls als nous negocis i als sectors tradicionals, en especial al petit comerç de caire familiar. Perquè els taulells del Pla de l'Horta, del Carrer Major o de la Rasa són els que creen vida ciutadana, és allà on la gent es relaciona i es coneix. El petit comerç és molt més que una activitat econòmica és també un vincle, un punt de trobada.

Parlant encara de la nostra tradició industrial, però des d'un altre punt de vista, cal destacar els esforços fets a través de la Fira del Paper per donar a conèixer la història paperera del municipi. Uns esforços que entenem que durant els propers anys han d'anar més enllà i desembocar en un centre d'interpretació i difusió de les nostres arrels industrials. No serà fàcil, però, Sarrià ha de projectar un museu paperer on Josep Flores va introduir aquesta activitat a casa nostra. Els nostres fills i nets han de tenir l'oportunitat de saber d'on venim.

La identitat de Sarrià que volem preservar ha de passar, també, per reforçar el nervi de la nostra vila. La trama d'associacions i entitats que es mouen en el món de l'esport, la cultura i el jovent. Que les entitats de Sarrià, com la UES, com el Club de Futbol o els Gegants, per posar alguns exemples, continuïn essent la porta d'entrada dels nouvinguts a Sarrià, i la millor manera de fer-se del poble. Les entitats ajuden a complir amb un objectiu tan fonamental com és el d'aconseguir la cohesió social del nostre municipi. Per això l'ajuntament no els hi pot girar l'esquena, al contrari, cal que treballem plegats.

La política municipal, al menys com l'entenem nosaltres, la fan les persones. Els que estem a l'ajuntament i els veïns. Al llarg d'aquesta última legislatura he parlat amb molta gent del poble, gent amb problemes petits i gent amb problemes grans, i gent que dedica una part dels seus esforços a millorar el nostre poble. Des de gestos ben quotidians però també des de d'esforços molt lloables. Aquesta és la feina desinteressada però molt necessària que no podem deixar perdre. I deixeu-me esmentar aquí molt especialment a les Associacions de Veïns.

Volem un ajuntament que entengui, efectivament, que a l'hora de millorar el poble hi hem de ser tots. Que s'ha d'escoltar molt. Que s'ha de dialogar molt. I sobretot que cal treballar colze amb colze amb tots els que ajuden a construir el poble de demà. Aquest és el civisme que ens cal potenciar.

L'ajuntament ha de donar resposta a les entitats, però també als particulars. No pot ser que l'ajuntament sigui percebut com un fre i no com un aliat. No pot ser que els veïns i veïnes vegin en el seu ajuntament un obstacle als projectes personals. Volem i treballarem perquè l'ajuntament sigui una porta oberta on els ciutadans se sentin sempre ben atesos.

En resum. Tenim un model de municipi. Tenim un projecte i tenim un objectiu que és clar: Volem continuar essent un poble, però volem les oportunitats de la ciutat.

Perquè no ens enganyem, es perfectament compatible conservar el millor d'un poble i procurar el millor d'una ciutat. Formem part d'una àrea urbana. Però volem participar en aquesta àrea urbana de Girona com a socis independents, amb veu i vot. No volem que ens diguin per on han de passar les carreteres o com ha de ser el transport públic. I com a integrants de l'àrea urbana tenim tot el dret a gaudir dels mateixos serveis i oportunitats que la ciutat.

Aquest, precisament, ha de ser l'altre gran cavall de batalla. Volem aconseguir els serveis de la ciutat. I això vol dir qüestions tan bàsiques pel nostre benestar com són la neteja dels carrers o el manteniment dels espais públics. Qüestions tan imprescindibles com el transport públic de qualitat o la seguretat ciutadana a totes hores. Aquests temes necessiten una millor planificació i sobretot, una millor gestió.

En els propers anys, també, ens caldrà assegurar l'atenció a dues franges de la població molt clares: els infants i la gent gran. L'Escola Bressol i el Coro han de ser els espais emblemàtics. El primer per assegurar el suport a totes les famílies de Sarrià i l'educació dels més petits. En Martí Ballada m'explicava una cosa amb la qual hi estic plenament d'acord: el més important d'un poble no és l'ajuntament, ni les carreteres, ni tan sols les indústries. El més important és l'escola, perquè és la que assegura el futur.

I el nostre futur suposa que cada vegada més, hi haurà més famílies de Sarrià que demanaran una plaça a l'Escola Bressol. Així doncs, no podrem trigar gaire a planificar una ampliació d'aquest espai.

I també haurem de garantir que el Coro sigui un espai d'atenció integral. Sortosament cada cop vivim més anys i amb millors condicions. Per tant, cada vegada hi ha més gent gran. I no la podem deixar de banda. Hem d'aprofitar la seva vitalitat i experiència i sobretot, els hem de garantir una assistència i seguretat mínimes.

Tindrem una especial atenció pels infants i la gent gran per que no cal oblidar-ho, aquesta serà també una manera d'atendre els veïns i veïnes de mitjana edat. Si per alguna cosa pot servir l'ajuntament es per crear els serveis necessaris per alleugerir les càrregues familiars de la gent. Hem d'ajudar a conciliar la vida laboral i familiar.

I no ens podem oblidar dels joves. És evident que els joves han de tenir les mateixes oportunitats que els de la ciutat. Començant per l'accés a l'habitatge.

Aquí també tenim una responsabilitat important. Haurem de continuar garantint una oferta adequada d'habitatges de protecció per al jovent del poble. Volem ajudar-los a marxar de casa els pares, però sense que hagin de marxar del poble.

Parlant de serveis, cal esmentar les instal·lacions esportives. Sabeu que hem començat a explicar que ens caldrà planificar i executar noves infraestructures esportives capaces de substituir les que comencen a quedar obsoletes i d'assumir el creixement de població.

I no hauríem de deixar de banda tampoc els serveis culturals. Fins ara no hem estat capaços d'aprofitar la proximitat amb Girona per introduir-nos ens els circuits culturals de la ciutat. A Sarrià hem d'afavorir la creació pròpia, per un costat, i de l'altra portar l'oferta cultural que tenen Girona, Salt o altres municipis també a casa nostra.

Sarrià és un poble ric en manifestacions culturals. La música, el cant, el teatre o la pintura són elements que han estat sempre presents en la nostra història. ¿Per què no els enfortim com fan altres pobles? ¿Per què no assegurem més espais i més oportunitats per mostrar el que fem? El nou pla d'equipaments culturals que hem de fer ens ha de servir per trobar nous escenaris i per modernitzar els existents. I hem de posar sobre la taula el patrimoni. Hem comentat ja, el patrimoni industrial. Podem parlar també de les obres de l'Emília Xargay o Rafel Massó, que necessiten dels aparadors perquè tots en podem gaudir.

En conclusió, ser de l'àrea urbana de Girona, no només ha de voler dir qüestions negatives. Hem de ser prou ambiciosos com per aprofitar tot allò que ens pot aportar de bo. Mireu, l'any 2000, vam ser nosaltres qui vam apostar per la Facultat d'infermeria i el Col·legi de Metges a Can Salvatella. Ara, Girona, proposa fer-hi la Facultat de Medicina. Doncs bé, aquesta és la línia que hem de seguir. ¿Per què no podem assumir nosaltres un equipament metropolità?. No es tracta d'anar a remolc sempre, sinó d'avançar-nos i treure'n profit.

Hem de caminar cap aquí. Hem de treballar per aconseguir uns serveis adequats a les nostres necessitats i ambicions. Però hem d'arribar fins al final, no ens podem quedar a mitges en els projectes, com ha passat massa vegades els darrers anys. Les coses s'han de començar bé, però sobretot s'han d'acabar.

En definitiva, fixeu-vos que vivim un moment clau pel nostre futur. Ser poble o ser una mena de perifèria de Girona.

Ser un poble amb qualitat de vida o ser una suma urbana sense personalitat. Viure en una comunitat cohesionada o viure massificadament en un lloc on ningú es coneix i on molta gent no s'hi sent identificat. Tot això és prou important com per merèixer la nostra atenció i el nostre esforç.

I es que la que ve no serà una legislatura per perdre el temps. No serà una legislatura per tancar forats, pintar faroles o canviar bombetes. No. La propera

legislatura haurem de decidir cap on volem tirar. I nosaltres us proposem un Sarrià on es mantinguin els valors de ser de poble i on es gaudeixin els serveis de formar part d'una àrea urbana. I tot això mantenint la nostra identitat.

Aquest és el Sarrià que volem liderar els propers anys. Perquè estar al capdavant d'un ajuntament no vol dir només gestionar, sinó que també implica liderar. I aquest és un element que hem trobat massa a faltar durant aquests dos darrers anys. No només en la lluita perquè les infraestructures no ens aixafin més el territori, on la gent d'Esquerra juntament amb els veïns hem estat molt sols, sinó també a l'hora d'aportar projectes i horitzons de futur.

Si alguna cosa hem vist en l'actual Ajuntament és que ja no hi ha il·lusió. Les coses es fan perquè s'han de fer, els relleus es fan perquè toquen, que les idees ja no tenen la guspira d'abans i que els projectes semblen tràmits per cobrir.

Sóc dels que crec que els pobles han de funcionar per embranzides. Per projectes de futur i sobretot per fornades. En el seu moment, i fa anys d'això, aquesta embranzida i el compromís polític amb Sarrià va prendre forma amb l'equip d'en Josep Turbau.

Ara, però, el coratge, l'esforç, la voluntat d'anar endavant, la il·lusió passa per Esquerra. I d'això n'estic més que convençut. I n'estic convençut perquè representem la generació dels sarrianencs i sarrianenques joves, preparats i il·lusionats amb el seu poble.

Volem assumir responsabilitats i destinar un part important de la nostra vida a treballar per Sarrià.

Penso que la joventut no només podem assumir les responsabilitats municipals, sinó que ho hem de fer. Ens toca a nosaltres carregar-nos a l'esquena el futur d'aquest poble.

I jo tinc la responsabilitat, però sobretot la il·lusió d'encapçalar aquest grup. Algú, com hem vist en el vídeo, pot tenir la por de que aquest sigui un lideratge curt o una plataforma per aspirar a alguna altra cosa. Mireu, he estat vuit anys a l'Ajuntament i això no només ens ha permès construir una alternativa des de l'oposició positiva i responsable. Sinó que també m'ha servit personalment per adquirir l'experiència necessària com per afrontar responsabilitats de Govern.

Queda clar que el meu lligam amb aquest projecte ve de lluny. El 1999 em comprometia amb el poble. Ara i avui em comprometo, si m'escolliu alcalde, a estar un mínim de 8 anys al capdavant del nostre ajuntament.

Sarrià serà la meva única prioritat.

En aquests vuit anys que ens han dut fins avui, Esquerra ha anat creixent, ha anat madurant a través de la incorporació de persones que s'han anat sumant a la nostre projecte. Persones amb qui m'uneix la il·lusió per avançar, la voluntat de canvi i la preparació per encapçalar el govern municipal. I sense els quals tot

això no seria possible. Una candidatura és la suma d'homes i dones amb voluntat de fer progressar el seu poble.

Això és el que som.

Estem capacitats i il·lusionats per assumir el futur de Sarrià, però això no ho podem ni volem fer-ho sols. Sarrià és de tots i de totes. Perquè aquí hem triat viure i perquè volem seguir-hi arrelats. És perquè és de tots i és perquè ha de ser de tots, que us convido a participar en un projecte que no és d'una sola persona, no és meu, ni és tan sols de la gent que participarà en la llista. Una empresa es pot fer amb una sola persona. Una entitat pertany només als seus socis.

Un poble, en canvi, és un esforç col·lectiu.

En aquest propòsit us voldria a tots i a totes. I a la gent que avui no ha pogut venir aquí, i fins l'últim veí del poble. El projecte d'Esquerra per Sarrià és una porta oberta, és una mà estesa, és, en definitiva, una voluntat col·lectiva de servei. És per això que també us demanem el vostre esforç.

Crec que el construir el Sarrià pels nostres fills i pels nostres avis exigeix, no només el compromís particular meu, sinó el compromís de tots i cadascun dels que vivim, i volem viure, al nostre poble.

Gràcies a tots i Visca Sarrià!

Sarrià de Ter 23 de novembre de 2006